

KRÚDY N° 1

*Mi minden volt inkább, de messiás
az nem volt, amint tudják is, gondolom.
Ámde tagadhatnók-e, hogy ettől még
keresztje azért lehetett néki, igazán?
Időnként (szórakozottan) fel is függeszkedett rá,
mintegy háttal a világnak,
s szemét lehunyta.
Ecetes spongyát kószolgatott, illendően,
(hogy az is milyen? megtudni azt nem árthat),
s (inkább mellékesen) lándzsát illesztett oldalába,
valamint gomblyukába muskátlit – s kevésbé
a töviskoronát homlokán félrecsapta.*

*S ha szemét felnyitotta – akkor onnét
Podolinig is ellátott talán,
(ámde a jó Kéhlyig bizonyly).*

*És hogyha fejét kissé megemelte:
„Az ottan Magyarország...”*

És sírvafakadt ekkor.

*És hogyha fejét még fennebb emelte:
„Az meg amott, nicsak, a halhatatlanság...”*

És akkor ásított...

KRÚDY N° 2

*Költő volt – Magyarorszáiban.
Ugyanezért:
ezerkilencszázharmincháromban
egy májusi hajnalon
meghasadt a szíve.*

A VÁROSI KÖNYVTÁRBAN

(Krúdy olvasása közben)

*Elporzott hát ama Postakocsi –
lengve a jóemlékezés uszályán –
Ám ott az álmok s Óbuda lankáján
Szindbád e porba még jeleket ír...*

*Tavaszborzol a sarjú venyigén.
– A t é r e n túl már fürtös az i d ő
; – kurjant a nyár, kortyol a tűnődő
ősz – s hűs fuvalma a n y í r e s i g é r...*

*Hol lomb rezdült szeptember éjjelén
– s rezesorru, korhely bőgők rekedt
hangjára lányos citera felelt.*

*Egy rozsdás bánat – mint fönn a levél –
leng szívemen: – s tűnő emlékké múlva
zümmögve száll az innétből a túlra...*

BÁNAT

(Krúdy Gyulának)

*Köszöntlek testvér; bánat: –
kenyeres útitársat.
– Leghűségesebb hívem
kísértél végig híven.*

*Szomorkás örömömben
megnemesítve könnyel,
hogy férfi-módra teljen
az örömben a kedvem.*

*Tétován, sompolyogva
szegődtél a nyomomba,
kivert kutya módjára
leltél nálam gazdára.*

*Egymagad értelmetlen
kószáltál csak a kertem
alján szállásra lesve,
bundád a dér megeste,*

*de én kaput nyitottam,
védett, langyos sarokban
meleg vackot vetettem
és melléd beveredtem.*

*És csendben elkomáztunk,
megosztottuk dohányunk
és terveztünk egy tervet:
embert, de emberebbet!*

*– Jó nekünk egymás mellett
egymásba kedvünk telhet,
mert én vagyok a lélek,
s lelkemben te a lényeg.*